

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 9ης Δεκεμβρίου 2020*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας – Εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης BASIC – Προγενέστερες εθνικές εμπορικές επωνυμίες basic και basic AG – Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου – Χρήση στις εμπορικές συναλλαγές σημείου του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική – Άρθρο 8, παράγραφος 4, και άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 [νυν άρθρο 8, παράγραφος 4, και άρθρο 60, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001] – Κήρυξη μερικής ακυρότητας – Απόφαση ληφθείσα κατόπιν ακυρώσεως προγενέστερης αποφάσεως από το Γενικό Δικαστήριο – Παραπομπή της υποθέσεως ενώπιον τμήματος προσφυγών – Αναρμοδιότητα του παραπέμποντος οργάνου – Άρθρο 1δ του κανονισμού (ΕΚ) 216/96 – Αντίθετη προσφυγή»

Στην υπόθεση T-722/18,

Repsol, SA, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους J.-B. Devaureix και J. C. Erdozain López, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τους H. O'Neill και V. Ruzek,

καθού,

αντίδικος στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Basic AG Lebensmittelhandel, με έδρα το Μόναχο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από την D. Altenburg, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 22ας Αυγούστου 2018 (υπόθεση R 178/2018-2), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας μεταξύ της Basic Lebensmittelhandel και της Repsol,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. M. Collins (εισηγητή), πρόεδρο, V. Kreuzschitz και G. De Baere, δικαστές,

γραμματέας: A. Juhász-Γόθη, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Δεκεμβρίου 2018,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Μαρτίου 2019,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Φεβρουαρίου 2019,

έχοντας υπόψη την αντίθετη προσφυγή της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Φεβρουαρίου 2019,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα της προσφεύγουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Ιουλίου 2019 προς αντίκρουση της αντίθετης προσφυγής,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα του EUIPO που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Ιουνίου 2019 προς αντίκρουση της αντίθετης προσφυγής,

έχοντας υπόψη τις απαντήσεις στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου από το μεν EUIPO στις 4 Μαρτίου 2020, από τη δε προσφεύγουσα στις 6 Μαρτίου 2020,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Ιουλίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 29 Ιανουαρίου 2007 η προσφεύγουσα, Repsol, SA, υπέβαλε στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) αίτηση καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί, καθόσον αντικαταστάθηκε και αυτός από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)].
- 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση συνίσταται στο ακόλουθο εικονιστικό σημείο, επί του οποίου εμφανίζονται το μπλε, το κόκκινο, το πορτοκαλί και το λευκό χρώμα:

- 3 Οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος εμπίπτουν, μεταξύ άλλων, στις κλάσεις 35 και 39 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, για τη

διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, ειδικότερα, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

- κλάση 35: «Λιανική πώληση καπνού, Τύπου, μπαταριών, αθυρμάτων»·
 - κλάση 39: «Υπηρεσίες διανομής, οι οποίες αφορούν βασικά είδη διατροφής, γλυκά και είδη ζαχαροπλαστικής, παγωτά, έτοιμα γεύματα, προϊόντα καπνού, εφημερίδες και περιοδικά, μπαταρίες, παιχνίδια».
- 4 Η αίτηση καταχώρισεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 34/2007, της 16ης Ιουλίου 2007.
 - 5 Το επίδικο σήμα καταχωρίστηκε στις 4 Μαΐου 2009 υπό τον αριθμό 5648159.
 - 6 Στις 26 Σεπτεμβρίου 2011, η παρεμβαίνουσα, Basic AG Lebensmittelhandel, υπέβαλε αίτηση κηρύξεως μερικής ακυρότητας του επίδικου σήματος για τις υπηρεσίες περί των οποίων έγινε λόγος στη σκέψη 3 ανωτέρω.
 - 7 Η αίτηση αυτή στηριζόταν στο άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 60, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2017/1001), σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού (νυν άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2017/1001), και στο άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 60, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 2017/1001), σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού (νυν άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001).
 - 8 Προς στήριξη της αιτήσεως για κήρυξη ακυρότητας, κατά το μέτρο που αυτή στηριζόταν στο άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, η παρεμβαίνουσα επικαλέστηκε το ακόλουθο προγενέστερο εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο κατατέθηκε στις 15 Ιανουαρίου 2004, καταχωρίστηκε στις 29 Απριλίου 2005, η δε ισχύς του είχε ανανεωθεί δεόντως:

- 9 Το ανωτέρω προγενέστερο σήμα προσδιόριζε προϊόντα και υπηρεσίες των κλάσεων 29 έως 33, 35, 42 και 43.
- 10 Προς στήριξη της αιτήσεως για κήρυξη ακυρότητας, κατά το μέτρο που αυτή στηριζόταν στο άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, η παρεμβαίνουσα επικαλέστηκε τους «διακριτικούς τίτλους», κατά την έννοια του άρθρου 5 του Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (νόμου περί προστασίας των σημάτων και άλλων διακριτικών σημείων), της 25ης Οκτωβρίου 1994 (BGBl. 1994 I, σ. 3082, και BGBl. 1995 I, σ. 156), basic και basic AG, τους οποίους υποστηρίζει ότι χρησιμοποιεί στο πλαίσιο εμπορικών συναλλαγών στη Γερμανία και στην Αυστρία για την παροχή υπηρεσιών «λιανικής πώλησης ειδών διατροφής, ειδών καταστήματος καλλυντικών και φαρμάκων, βιολογικών προϊόντων και άλλων προϊόντων γενικής κατανάλωσης, υπηρεσίες εστίασης (τροφοδοσίας)».

- 11 Προς τεκμηρίωση των δικαιωμάτων της επί των ανωτέρω διακριτικών τίτλων, η παρεμβαίνουσα επισύναψε στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας σειρά αποδεικτικών στοιχείων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν εκτυπωμένα στιγμιότυπα οθόνης από τον ιστότοπό της στο διαδίκτυο, οι ετήσιες εκθέσεις της πεπραγμένων για τα έτη 2004 έως 2006, επιστολές ενός προμηθευτή, ένα δελτίο παραδόσεως, τιμολόγια, στατιστικά στοιχεία σχετικά με τις πωλήσεις, μια ένορκη βεβαίωση ενός μέλους του τμήματός της μάρκετινγκ, πίνακες όπου εκτίθενται λεπτομερώς οι κύκλοι εργασιών που αυτή πραγματοποίησε, φυλλάδια εμπορικού περιεχομένου, υλικό για την προώθηση πωλήσεων και διαφημιστικό υλικό, ένα δίπλωμα του «Επιχειρηματία της χρονιάς 2006» που απονεμήθηκε σε δύο διευθυντικά στελέχη της, αποκόμματα Τύπου χρονολογούμενα από το 2003 έως το 2006 και μια απόφαση του Landgericht München I (πρωτοδικείου πρώτης περιφέρειας του Μονάχου, Γερμανία) της 9ης Σεπτεμβρίου 2006.
- 12 Στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας του σήματος, η παρεμβαίνουσα παρέθεσε επίσης τις σχετικές διατάξεις των άρθρων 5 και 15 του νόμου περί προστασίας των σημάτων και άλλων διακριτικών σημείων, καθώς και αποφάσεις γερμανικών δικαστηρίων με τις οποίες ερμηνεύθηκαν οι εν λόγω διατάξεις.
- 13 Στις 24 Μαΐου 2012, η παρεμβαίνουσα απάντησε στις παρατηρήσεις που κατέθεσε η προσφεύγουσα στις 29 Δεκεμβρίου 2011 και προσκόμισε διάφορα αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να αποδείξει ότι είχε γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου εικονιστικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που εμφανίζεται στη σκέψη 8 ανωτέρω. Προσκόμισε συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία σε παράρτημα των παρατηρήσεων που κατέθεσε στις 4 Μαρτίου 2013.
- 14 Με απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 2013, το τμήμα ακυρώσεων έκανε δεκτή την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας βάσει του άρθρου 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, και κήρυξε εν μέρει άκυρο το επίδικο σήμα, τουτέστιν κατά το μέτρο που αυτό είχε καταχωρισθεί για τις υπηρεσίες περί των οποίων έγινε λόγος στη σκέψη 3 ανωτέρω. Κατά συνέπεια, το τμήμα ακυρώσεων έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαίο να εξετάσει τον λόγο ακυρότητας που στηριζόταν στο άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.
- 15 Στις 2 Δεκεμβρίου 2013, η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του EUIPO προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρων 66 έως 71 του κανονισμού 2017/1001).
- 16 Με απόφαση της 11ης Αυγούστου 2015, το πρώτο τμήμα προσφυγών του EUIPO επικύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων και απέρριψε την προσφυγή. Έκρινε ότι το προμνησθέν τμήμα είχε εφαρμόσει ορθώς τον λόγο ακυρότητας του άρθρου 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009. Συναφώς, διαπίστωσε, ειδικότερα, ότι από τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε προσκομίσει η παρεμβαίνουσα προέκυπτε επαρκώς κατά νόμον ότι τα προγενέστερα σημεία basic και basic AG είχαν αποτελέσει αντικείμενο χρήσεως στις συναλλαγές μη έχουσας μόνον τοπική ισχύ, κατά την έννοια της τελευταίας διατάξεως. Έκρινε, όπως και το τμήμα ακυρώσεων, ότι δεν ήταν αναγκαίο να εξετάσει τον λόγο ακυρότητας που στηριζόταν στο άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.
- 17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Οκτωβρίου 2015, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών της 11ης Αυγούστου 2015, η οποία πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-609/15.
- 18 Με απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, Repsol YPF κατά EUIPO – Basic (BASIC) (T-609/15, EU:T:2017:640), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση του τμήματος προσφυγών της 11ης Αυγούστου 2015 με το σκεπτικό ότι το τελευταίο δεν ήταν δυνατόν να συναγάγει, βάσει μόνον των αποδεικτικών στοιχείων επί των οποίων είχε στηρίξει την εν λόγω απόφαση, ήτοι εκείνων περι

των οποίων έγινε λόγος στη σκέψη 11 ανωτέρω, ότι πληρούνταν η προϋπόθεση περί χρήσεως στις συναλλαγές των σημείων των οποίων έγινε επίκληση. Όσον αφορά την κρίσιμη περίοδο, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι εναπέκειτο στην παρεμβαίνουσα να αποδείξει ότι τα σημεία basic και basic AG χρησιμοποιούνταν στις συναλλαγές στη Γερμανία όχι μόνον κατά την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίδικου σήματος, αλλά και κατά την ημερομηνία επίσης καταθέσεως της αιτήσεως για κήρυξη ακυρότητας. Τούτέστιν, καίτοι τα επίμαχα αποδεικτικά στοιχεία απεδείκνυαν επαρκώς κατά νόμον ότι τα εν λόγω σημεία χρησιμοποιούνταν στις συναλλαγές στη Γερμανία κατά την πρώτη ημερομηνία, αντιθέτως, δεν απεδείκνυαν ότι εξακολουθούσαν να χρησιμοποιούνται και κατά τη δεύτερη.

- 19 Στις 24 Ιανουαρίου 2018, κατόπιν της αποφάσεως της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), η υπόθεση παραπέμφθηκε από τον πρόεδρο των τμημάτων προσφυγών ενώπιον του δεύτερου τμήματος προσφυγών, υπό τα στοιχεία αναφοράς R 178/2018-2, βάσει του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2017/1430 της Επιτροπής, της 18ης Μαΐου 2017, για τη συμπλήρωση του κανονισμού 207/2009 και την κατάργηση των κανονισμών (ΕΚ) 2868/95 και (ΕΚ) 216/96 (ΕΕ 2017, L 205, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικατασταθεί από τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό (ΕΕ) 2018/625 της Επιτροπής, της 5ης Μαρτίου 2018, για τη συμπλήρωση του κανονισμού 2017/1001, και για την κατάργηση του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430 (ΕΕ 2018, L 104, σ. 1)], και ειδικότερα βάσει του άρθρου 35, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430 (νυν άρθρου 35, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2018/625).
- 20 Με απόφαση της 22ας Αυγούστου 2018 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το δεύτερο τμήμα προσφυγών, αφού εξέτασε όλους τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλε η παρεμβαίνουσα, ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων κατά το μέτρο που με αυτή γινόταν δεκτή η αίτηση κηρύξεως ακυρότητας για τις υπηρεσίες «[λ]ιανικής πώλησης καπνού, Τύπου, μπαταριών, αθυρμάτων» της κλάσεως 35 και για τις «[υ]πηρεσίες διανομής, οι οποίες αφορούν προϊόντα καπνού, εφημερίδες και περιοδικά, μπαταρίες, παιχνίδια» της κλάσεως 39. Αντιθέτως, επικύρωσε την προμνησθείσα απόφαση κατά το μέτρο που με αυτή γινόταν δεκτή η αίτηση κηρύξεως ακυρότητας για τις «[υ]πηρεσίες διανομής, οι οποίες αφορούν βασικά είδη διατροφής, γλυκά και είδη ζαχαροπλαστικής, παγωτά, έτοιμα γεύματα» της κλάσεως 39. Το τμήμα προσφυγών κατέληξε στα ως άνω συμπεράσματα μεταξύ άλλων αφού έλαβε υπόψη, κατά την εξέταση του λόγου ακυρότητας που προβλέπεται στο άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, τα αποδεικτικά στοιχεία που η παρεμβαίνουσα είχε προσκομίσει στις 24 Μαΐου 2012 (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω).

Αιτήματα των διαδίκων

Ως προς την προσφυγή

- 21 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει το EUIPO και την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 22 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Ως προς την αντίθετη προσφυγή

- 23 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που με αυτήν ακυρώνεται η απόφαση του τμήματος ακυρώσεων·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 24 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αντίθετη προσφυγή·
 - να καταδικάσει την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα στα οποία η ίδια υποβλήθηκε για το υπόμνημα που κατέθεσε προς αντίκρουση της αντίθετης προσφυγής.
- 25 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να κάνει δεκτή την αντίθετη προσφυγή καθόσον με αυτή ζητείται η μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω παραβάσεως του άρθρου 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009·
 - επικουρικώς, να απορρίψει την αντίθετη προσφυγή καθόσον με αυτή ζητείται η μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω παραβάσεως του άρθρου 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

Σκεπτικό

- 26 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος αντλείται από παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρου 72, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/1001). Ο δεύτερος, ο οποίος προβάλλεται επικουρικώς, αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009.
- 27 Προς στήριξη της αντίθετης προσφυγής, η παρεμβαίνουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή του λόγου ακυρότητας που προβλέπεται στο άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009. Ο δεύτερος αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή του λόγου ακυρότητας που προβλέπεται στο άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.
- 28 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα διακρίνεται σε δύο σκέλη. Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η εκ νέου ανάθεση της υποθέσεως στο δεύτερο τμήμα προσφυγών στηρίχθηκε σε εσφαλμένη νομική βάση, ήτοι στο άρθρο 35, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430. Στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους, προβάλλει παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 207/2009, προσάπτοντας, κατ' ουσίαν, στο τμήμα προσφυγών ότι παρέβη το δεδικασμένο που παρήγαγε η απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), καθόσον στην προσβαλλόμενη απόφαση έλαβε υπόψη, κατά την εξέταση του λόγου ακυρότητας που προβλέπεται στο άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, τα συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίσθηκαν στις 24 Μαΐου 2012.
- 29 Το EUIPO και η παρεμβαίνουσα αντικρούουν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

- 30 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα, διαπιστώνεται ότι, όπως άλλωστε δεν αμφισβητούν οι διάδικοι, η διάταξη βάσει της οποίας η υπόθεση έπρεπε να ανατεθεί εκ νέου σε τμήμα προσφυγών κατόπιν της αποφάσεως της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), ήταν το άρθρο 1δ του κανονισμού (ΕΚ) 216/96 της Επιτροπής, της 5 Φεβρουαρίου 1996, σχετικά με τον κανονισμό διαδικασίας των τμημάτων προσφυγών του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΕΕ 1996, L 28, σ. 11), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2082/2004 της Επιτροπής, της 6ης Δεκεμβρίου 2004 (ΕΕ 2004, L 360, σ. 8), και όχι το άρθρο 35, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430.
- 31 Συγκεκριμένα, το άρθρο 80 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430 κατήργησε μεν, μεταξύ άλλων, τον κανονισμό 216/96, προέβλεπε ωστόσο ότι ο κανονισμός αυτός εξακολουθούσε να εφαρμόζεται «στις εν εξελίξει διαδικασίες στις οποίες δεν εφαρμ[οζόταν] ο [κατ' εξουσιοδότηση] κανονισμός [2017/1430] σύμφωνα με το άρθρο 81, μέχρι την ολοκλήρωση των εν λόγω διαδικασιών». Πλην όμως, από το άρθρο 81, παράγραφος 2, στοιχείο ι', του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430 προέκυπτε ότι ο τίτλος V αυτού, στον οποίο περιλαμβάνονταν μεταξύ άλλων το άρθρο 35 παράγραφος 4, δεν εφαρμόζονταν στις προσφυγές που είχαν ασκηθεί ενώπιον του τμήματος προσφυγών πριν από την 1η Οκτωβρίου 2017. Τέτοια ακριβώς περίπτωση συντρέχει εν προκειμένω, δεδομένου ότι η απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), με την οποία ακυρώθηκε στο σύνολό της η απόφαση του τμήματος προσφυγών της 11ης Αυγούστου 2015, είχε ως αποτέλεσμα την αναδρομική εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής από την έννομη τάξη και την επαναφορά της προσφυγής που είχε ασκήσει η προσφεύγουσα ενώπιον του EUIPO κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων στις 2 Δεκεμβρίου 2013, ήτοι πριν από την 1η Οκτωβρίου 2017.
- 32 Το άρθρο 1δ του κανονισμού 216/96, όπως τροποποιήθηκε, και το οποίο επιγράφεται «Παραπομπή μιας υπόθεσης μετά από απόφαση του Δικαστηρίου», προέβλεπε τα εξής:
- «1. Εάν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου [65] παράγραφος 6 του κανονισμού [207/2009], τα μέτρα για την εκτέλεση μιας απόφασης του Δικαστηρίου η οποία ακυρώνει εν όλω ή εν μέρει την απόφαση ενός τμήματος προσφυγών ή του τμήματος μείζονος σύνθεσης περιλαμβάνουν νέα εξέταση, από τα τμήματα προσφυγών, της υπόθεσης που αποτέλεσε το αντικείμενο της εν λόγω απόφασης, το προεδρείο αποφασίζει εάν η υπόθεση θα αναπεμφθεί στο τμήμα που εξέδωσε την απόφαση που ακυρώθηκε, εάν θα παραπεμφθεί σε άλλο τμήμα, ή στο τμήμα μείζονος σύνθεσης.
2. Όταν η υπόθεση παραπέμπεται σε άλλο τμήμα, δεν πρέπει να περιλαμβάνεται στη σύνθεση του τμήματος αυτού κανένα από τα μέλη που συμμετείχαν στη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης. Η τελευταία αυτή διάταξη δεν ισχύει όταν η υπόθεση παραπέμπεται στο τμήμα μείζονος σύνθεσης.»
- 33 Το άρθρο 35, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430 προέβλεπε τα ακόλουθα:
- «Όταν απόφαση τμήματος προσφυγών ακυρωθεί ή τροποποιηθεί με τελεσίδικη απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου ή, κατά περίπτωση, του Δικαστηρίου, ο πρόεδρος των τμημάτων προσφυγών, προς τον σκοπό της συμμόρφωσης με την απόφαση αυτή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 65 παράγραφος 6 του κανονισμού [...] 207/2009, κατανέμει εκ νέου την υπόθεση σύμφωνα με την παράγραφο 1 του παρόντος άρθρου σε τμήμα προσφυγών, στη σύνθεση του οποίου δεν περιλαμβάνονται τα μέλη που έλαβαν την ακυρωθείσα απόφαση, εκτός εάν η υπόθεση παραπέμπεται στο [τμήμα μείζονος συνθέσεως] ή εάν η ακυρωθείσα απόφαση ελήφθη από το τμήμα μείζονος συνθέσεως.»
- 34 Επομένως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1δ, παράγραφος 1, του κανονισμού 216/96, όπως έχει τροποποιηθεί, η απόφαση περί εκ νέου αναθέσεως υποθέσεως σε συγκεκριμένο τμήμα προσφυγών κατόπιν ακυρωτικής αποφάσεως ενέπιπτε στην αρμοδιότητα του προεδρείου των τμημάτων προσφυγών, ενώ, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430, η απόφαση αυτή ενέπιπτε στην αρμοδιότητα του προέδρου των τμημάτων προσφυγών. Ως

εκ τούτου, συνάγεται ότι, εν προκειμένω, η απόφαση περί εκ νέου αναθέσεως της υποθέσεως στο δεύτερο τμήμα προσφυγών κατόπιν της αποφάσεως της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), ελήφθη από όργανο το οποίο δεν ήταν αρμόδιο προς τούτο, εν προκειμένω από τον πρόεδρο των τμημάτων προσφυγών.

- 35 Το EUIPO, χωρίς να αμφισβητεί το ως άνω συμπέρασμα, διατείνεται ότι, μολονότι η εκ νέου ανάθεση της επίμαχης υποθέσεως πραγματοποιήθηκε βάσει του άρθρου 35, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430, στην πράξη πληρούσε τις απαιτήσεις του άρθρου 1δ του κανονισμού 216/96, όπως έχει τροποποιηθεί. Κατά το EUIPO, μπορεί συγκεκριμένα να υποστηριχθεί ότι, εν προκειμένω, το προεδρείο εξέτασε και ενέκρινε την εκ νέου ανάθεση της υποθέσεως στο δεύτερο τμήμα προσφυγών, δεδομένου ότι, κατά τη συνεδρίασή του στις 23 Απριλίου 2018, δεν προέβαλε καμία αντίρρηση κατά της εν λόγω εκ νέου αναθέσεως, μνεία περί της οποίας γινόταν σε έκθεση η οποία, βάσει αποφάσεως του προέδρου των τμημάτων προσφυγών εφαρμοστέας από την 1η Οκτωβρίου 2017, εγκρίνεται από τον τελευταίο και υποβάλλεται στο προεδρείο, προκειμένου αυτό να ενημερωθεί για τις υποθέσεις στις οποίες εκδόθηκε ακυρωτική απόφαση σε μια δεδομένη περίοδο ώστε να είναι σε θέση να προβάλλει ενδεχομένως παρατηρήσεις σε σχέση με την εκ νέου ανάθεση τους.
- 36 Οι ως άνω ισχυρισμοί πρέπει να απορριφθούν. Πράγματι, το γεγονός και μόνον ότι το προεδρείο ενημερώθηκε για απόφαση περί εκ νέου αναθέσεως ληφθείσα από αναρμόδιο όργανο, ήτοι από όργανο διαφορετικό από το ίδιο, και ότι δεν προέβαλε καμία αντίρρηση κατά της αποφάσεως αυτής δεν είναι δυνατόν να σημαίνει ότι το προεδρείο πρέπει να θεωρηθεί ως εκδότης της και, ως εκ τούτου, ότι θεραπεύθηκε η έλλειψη νομιμότητας που διαπιστώθηκε στη σκέψη 34 ανωτέρω. Επισημαίνεται, στο πλαίσιο αυτό, ότι το EUIPO δεν αναφέρθηκε σε καμία κανονιστική διάταξη βάσει της οποίας να μπορεί να συναχθεί το αντίθετο συμπέρασμα.
- 37 Πρέπει να απορριφθεί επίσης το επιχείρημα του EUIPO, με το οποίο συντάχθηκε η παρεμβαίνουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατά το οποίο το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο εάν είχε εφαρμοσθεί εν προκειμένω το άρθρο 1δ του κανονισμού 216/96, όπως έχει τροποποιηθεί, υπό την έννοια ότι η υπόθεση θα είχε ωσαύτως ανατεθεί εκ νέου σε τμήμα προσφυγών προς επανεξέταση, και κατά το οποίο η προσφεύγουσα δεν εξηγεί για ποιον λόγο θα της προκαλούσε την οιαδήποτε ζημία η εφαρμογή του άρθρου 35, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430 και όχι η εφαρμογή της προαναφερθείσας διατάξεως.
- 38 Είναι αληθές ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, διαδικαστική παρατυπία συνεπάγεται την εν όλω ή εν μέρει ακύρωση αποφάσεως μόνον εφόσον αποδεικνύεται ότι, ελλείψει της παρατυπίας αυτής, η προσβαλλόμενη απόφαση θα μπορούσε να έχει διαφορετικό περιεχόμενο [βλ. απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2018, Philip Morris Brands κατά EUIPO – Explosal (Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel), T-105/16, EU:T:2018:51, σκέψη 78 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 39 Εν προκειμένω, επιβάλλεται, εντούτοις, η διαπίστωση ότι το επιχείρημα του EUIPO σχετικά με τις συνέπειες που έχει η παράβαση του άρθρου 1δ του κανονισμού 216/96, όπως αυτός έχει τροποποιηθεί, επί του περιεχομένου της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι εντελώς υποθετικής φύσεως. Είναι γεγονός ότι, κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, το προεδρείο θα είχε αναθέσει εκ νέου την υπόθεση σε τμήμα προσφυγών προκειμένου το τμήμα να αποφανθεί εκ νέου επ' αυτής. Είναι επίσης γεγονός ότι η επιλογή του θα μπορούσε να είναι ωσαύτως το δεύτερο τμήμα προσφυγών. Ωστόσο, θα μπορούσε κάλλιστα να αναθέσει εκ νέου την υπόθεση σε άλλο τμήμα προσφυγών, μεταξύ άλλων σε εκείνο που είχε εκδώσει την ακυρωθείσα από το Γενικό Δικαστήριο απόφαση, χωρίς μάλιστα, στην τελευταία αυτή περίπτωση, αντιθέτως προς ό,τι προέβλεπε το άρθρο 35, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430, να οφείλει να μην περιλάβει στη σύνθεση τα μέλη που έλαβαν την εν λόγω απόφαση. Δεδομένου ότι η επιλογή και η σύνθεση του τμήματος προσφυγών αποτελεί στάδιο προγενέστερο της λήψεως της αποφάσεως και έχει μείζονα επίδραση επί του περιεχομένου της, δεν είναι δυνατόν ούτε να επιβεβαιωθεί ούτε να αποκλεισθεί ότι, παραπέμποντας

μια υπόθεση σε άλλο τμήμα προσφυγών, η απόφαση που θα λάβει το τελευταίο θα είναι διαφορετική [πρβλ. απόφαση της 3ης Ιουλίου 2013, Cytochroma Development κατά ΓΕΕΑ – Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN), T-106/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:340, σκέψη 31].

- 40 Τέλος, το EUIPO επικαλείται ατελέσφορα το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε, ενώπιον του δευτέρου τμήματος προσφυγών, το ζήτημα ότι η εκ νέου ανάθεση της υποθέσεως στηρίχθηκε σε εσφαλμένη νομική βάση, ενώ, με έγγραφο της γραμματείας των τμημάτων προσφυγών της 24ης Ιανουαρίου 2018, ήτοι επτά σχεδόν μήνες πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα είχε ενημερωθεί για την παραπομπή της εν λόγω υποθέσεως ενώπιον του προμνησθέντος τμήματος προσφυγών βάσει του άρθρου 35, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2017/1430. Πράγματι, το έγγραφο αυτό αποτελούσε απλώς ενημερωτικό έγγραφο και δεν περιείχε καμία πρόσκληση για υποβολή ενδεχομένων παρατηρήσεων.
- 41 Εκ του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως της προσφυγής πρέπει να γίνει δεκτό και ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθούν το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως της προσφυγής. Δεδομένου ότι η κατά τα ως άνω ακύρωση έχει ως αποτέλεσμα να καταστεί άνευ αντικειμένου η αντίθετη προσφυγή, με την οποία ζητείται η μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επ' αυτής.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 42 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επιπλέον, κατά το άρθρο 137 του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Γενικό Δικαστήριο κανονίζει τα δικαστικά έξοδα κατά την κρίση του.
- 43 Εν προκειμένω, στο πλαίσιο της προσφυγής, δεδομένου ότι το EUIPO και η παρεμβαίνουσα ηττήθηκαν, πρέπει να φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους, καθώς και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά της. Επομένως, το EUIPO και η παρεμβαίνουσα φέρουν έκαστος το ήμισυ των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.
- 44 Στο πλαίσιο της αντίθετης προσφυγής, δεδομένου ότι αυτή κατέστη άνευ αντικειμένου συνεπεία του βασίμου της προσφυγής, το EUIPO και η παρεμβαίνουσα πρέπει επίσης να φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους καθώς και, έκαστος, το ήμισυ των εξόδων της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του δευτέρου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 22ας Αυγούστου 2018 (υπόθεση R 178/2018-2).**
- 2) Καταργεί τη δίκη επί της αντίθετης προσφυγής.**
- 3) Το EUIPO και η Basic AG Lebensmittelhandel φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους καθώς και, έκαστος, το ήμισυ των εξόδων της Repsol, SA.**

Collins

Kreuschitz

De Baere

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Δεκεμβρίου 2020.

(υπογραφές)